

EL SANT NOM DE JESUS

(Luc. II - 21)

L'Evangelistista Sant Lluc parla de passada de la cerimònia de la Circumcisió, però recalca intencionadament la imposició de nom.

Rellegim aquest text: "I, quan s'acompliren els vuit dies per circumcidar-lo, li fou posat el nom de Jesús, el que havia estat dit per l'Angel abans que fos concebut en l'entranya materna". (Luc. II - 21)

La cerimònia va tenir doncs un doble efecte que Sant Bernat resumeix admirablement dient: " La Circumscisió prova la veritat de la naturalesa humana, i el nom, superior a tot altre nom, manifesta la glòria de la majestat. És circumcidat com a veritable fill d'Abraham; és anomenat Jesús perquè per naturalesa es veritablement Fill de Déu". (Breviari Rom.)

Aquest nom, Jesús se l'ha guanyat abans de néixer. Una antífona del Breviari Romà concreta en una frase tota la vida de Jesús dient molt graciosament: " Es va donar per alliberar el poble i per adquirir per a un nom etern".

Aquest nom ve del Cel. L'Angel del Senyor va avisar primer a Maria (Luc. I, 32) i després a Josep (Mat. I, 21) que al Fill de l'Altíssim li possessin el nom de Jesús. ~~(Luc. I, 32)~~

La concessió d'un nom simbòlic tenia el precedent d'Abraham, que li fou canviat pel d'Abraham, que vol dir: pare de nacions. I un dia Jesús canvià el nom de Simó, el cap dels Apòstols, pel de Pedra (Pere), perquè va dir: sobre aquesta pedra edificaré la meua Església.

El nom "Jesús", en hebreu Jeshuah, és un nom simbòlic: vol dir "Salvador". Per això Jesús porta aquest nom. Sant Tomàs (Summa T. 9. 37, a. 1) diu: "El Crist, en tant que home, i tenint ^{de la pràctica} ~~la missió~~ de salvar els homes, és doncs justament anomenat Jesús, que vol dir "Salvador".

Cap descendent de David havia portat aquest nom, però abans del profeta-rei s'ho havien dit: Josué, el general que havia obert a Israel la Terra Promesa; el Gran Sacerdot que restaurà el culte de Jahvé després de la Captivitat; l'escriptor a qui devem el llibre de l'Eclesiàstic. El poble d'Israel havia contret doncs un deute envers els homes que havien ostentat aquest nom: tots ells realment havien salvat alguna cosa; el primer la pàtria patriarcal, el segon la religió i el tercer havia salvat ^{veritables} tresors del pensament d'Israel. Però diu Sant Bernat:

"El nostre Jesús no porta el nom vanament com els que en el mateix nom el procediren. No hi ha en el nom de Jesús l'ombra d'un gran nom sino la veritat. Segons ens indica l'Evangalista el seu nom li fou imposat pel Cel i amb ell fou nomenat per l'Angel abans d'ésser concebut". "Amb tota propietat, doncs, es diu que amb aquest nom fou anomenat per l'Angel i no que aquest nom li hagi estat imposat, perquè aquest nom és ben seu des de l'eternitat. Per la seva mateixa naturalesa li és ^{propri} ésser Salvador. Aquest nom és en Ell innat, no el deu a cap criatura humana o angèlica."

~~No hi~~ hi ha l'ombra d'un gran nom en el Nom de Jesús, sino la veritat. L'Angel del Senyor ja ho havia dit a Sant Josep: "Ell salvarà el seu poble de llurs pecats".

X X
 X

En la invocació i lloança del nom de Jesús l'Església s'ha inspirat en la literatura bíblica anterior a Jesucrist. El llenguatge és gairebé el mateix, l'abrandament idèntic.

Per inspiració divina els patriarques i els profetes descobriren que el nom de Déu és sant. Déien, com ara nosaltres: "el sant nom de Déu". "La meua boca - diu el salmista - dirà la lloança del Senyor i tota carn beneirà el seu sant nom". (Salm CXLIV, 21) I ara també diem: "el sant nom de Jesús".

Com ara el nom de Jesús, el nom de Déu suscitava entre el poble elegit una alegria exultant que omplia els cors. El salmista deia: "Em gaudiré en el Senyor i m'alegraré en Déu. (Salm CXI) I ara un himne litúrgic diu: " Oh Jesús, sigueu la nostra alegria, Vós que sou la nostra futura recompensa! Que la nostra glòria sigui amb Vós per tota l'eternitat! Es podrien omplir pàgines de cites paral·leles sobre l'alegria que han inspirat el nom de Déu i el nom de Jesús.

Però Jahvé és el Déu del Sinai, el Déu dels exèrcits, i encara que el salmista invoqui constantment la seva misericòrdia no oblida que "el sant nom de Déu és sant i terrible" i que "el temor de Déu és el principi de la saviesa". (Salm CX) En canvi, l'Església, en invocar el nom de Jesús, Déu i Home, redemptor nostre, sense oblidar que Jesucrist és per dret propi jutge de vius i de morts, fa com si no se'n recordés gaire i l' ^{abrandament} ~~abrandament~~ pren l'accent d'un amor vivíssim, un amor que considera Jesús a la vegada com ^{el nostre} ~~el nostre~~ pare i com ^{el nostre} ~~el nostre~~ germà gran. Només en invocar o parlar del nom de Jesús la literatura cristiana s'arborà d'entusiasme. Dirieu que l'Església paladeja el Sant Nom de Jesús en totes les llengües. I, realment, en totes fa molt bonic i les variants amb que el geni de cada poble l'adapta sempre li escauen. Però sentint resar el rosari a l'església de Sant Salvador de Jerusalem, aquell "Jeshuah", ~~hatah~~, pronunciat pels fidels arabs i jueus al final de cada Ave-Maria, té un accent que sembla que resplendeix més. Milions de cristians l'han saborejat tants miliars de vegades que el "Sant Nom de Jesús" ha esdevingut el "dolcíssim Nom de Jesús". I arriba que el mot "nom" s'escriu en majúscules. Aquest accent sobre el nom del Senyor no l'havia pas conegut la literatura de l'Antic Testament. Invocat per tants de sants, el Nom de Jesús s'ha convertit en un elixir embriagant, en un cordial que conforta i vivifica. Als sants i als que no són sants la boca se'ls fa aigua i la comparació del dolcíssim Nom de Jesús amb la mel s'acut a tothom, per exemple a Sant Bernat, dit molt justament "el Doctor meliflu": "Jesús és mel a la boca, melodia a les orelles, alegria al cor. ¿Algú de vosaltres

està trist? Entri Jesús en el seu cor i del seu cor surti a la boca. I vetaquí que en aparéixer el resplendor d'aquest nom desapareixen tots els núvols i tot queda seré. ¿Ha caigut algú en algun crim o està pròxim a la desesperació? ¿Per ventura si invoca el nom de Jesús no respirarà a l'instant?"

L'himnologia del Breviari Romà en la festa del Sant Nom de Jesús és d'una tendresa inefable: I és, sens dubte, pensant en l'Eucaristia que el fet de pronunciar el dolcíssim Nom de Jesús es converteix en una veritable comunió espiritual en els himnes i antífones. La vella literatura bíblica no podia ni sospitar un enamorament com el que inspira el nom del Fill de Maria. Poetes i doctors dirien que se'ls menjien el Nom de Jesús i la comparació amb la mel i la dolçor de la mel sorgeix constantment en invocar aquest "Nom admirable, que està sobre tot altre nom". "Jesús, glòria dels àngels, a les orelles dolça melodia, mel dolcíssima a la boca, néctar celestial per al cor" -diu un dels himnes litúrgics. Es compren que l'autor d'un altre himne proclamés que "ni la llengua pot dir, ni la ploma expressar, només l'ànima que ho ha tastat, el que és estimar a Jesús".

La celebritat del Sant Nom de Jesús ve de la seva eficàcia. Aquest nom vol dir "Salvador". Jesús salva i el seu Nom només ja salva. En certs moments, només de pronunciar-lo sembla que veieu esfumar-se en l'aire les formes lívides d'un mal esperit que fuig. El fet més transcendent de la història de la humanitat, de l'adveniment de Jesucrist ençà és sens dubte els miliars de vegades que aquest gran Nom ha estat invocat, especialment en les temptacions, en les malalties i adversitats i a l'hora de la mort. Commou de pensar en la importància d'aquest fet: milions i milions d'homes i dones, il.lustres o obscurs, savis o ignorants, potents o humils se n'han anat d'aquest món pronunciant amb el cor o amb els llavis el Sant Nom de Jesús. Rieu-vos, si podeu, del moribund que experimenta que el Nom de Jesús és un Nom dolcíssim. De la dolçor d'aquest

Non en els llavis dels agonitzants fa prop de vint segles que se'n fa l'experiment. I, certament, no falla mai. No hi ha cap veritat tan universalment controlada i comprovada en els moments més solemnes de la vida humana. Els peccadors que moren rebutjant el Sant Nom de Jesús, escopint-lo si algú els el vol posar als llavis, moren en una angòixa que confirma l'existència d'un infern.

Es Jesús mateix el que ens invita a fer-ho tot en nom seu prometent-nos la seva assistència. "Quan dos o tres estan reunits en el meu nom, allí soc enmig d'ells" (Mat. XVIII, 20)

"En veritat, en veritat us dic, qualsevol cosa que demaneu al Pare en el meu nom us la donarà. Fins ara no heu demanat res en nom meu; demaneu i rebreu, perquè el vostre goig sigui complet (Joan XVI, 23,24)

I un dia prenent un nen y posant-lo prop seu va dir: "El que rebí aquest infant en el meu nom en rep a mi". (Luc. IX, 48)

Ja abans de Jesucrist el salmista proclamava que "tothom que invoqui el nom del Senyor serà salvat". (Salm CIX) Era just que el nom de Jesús signifiqui "Salvador". Jesús i Salvador són sinònims. I d'això ens refiem.

Tenint present tot això, Sant Pau deia: "Tot el que feu de paraula o d'obra, feu-ho tot en nom de Nostre Senyor Jesucrist, donant per mediació d'Ell gràcies a Déu Pare". (Col. III, 17)

La força del Nom de Jesús Sant Pere va proclamar-la davant del Sinedri, presidit per Anàs i Caifàs, en demanar-li explicacions per haver guarit un paralític de naixement que demanava almoïna a la Porta Bella del Temple. "En quina virtut o en quin nom heu fet això vosaltres?" - preguntava el Sinedri a Sant Pere i Sant Joan. Llavors, Pere, "ple de l'Esperit Sant", respongué: "Sia sabut de tots vosaltres i de tot el poble d'Israel que en el nom del Senyor nostre, Jesucrist el Nazaré, que vosaltres crucificàreu, que Déu ressuscitá d'entre els morts, en ell aquest home ha comparegut curat davant vostre. Ell (Jesús) és la pedra rebutjada

per nosaltres, els edificadors, la qual ha esdevingut pedra angular, i no hi ha salvació en cap altre, perquè cap altre nom, sota el cel, ha estat donat als homes per el qual poguem salvar-nos. ". (Act.III.)

Hi ha en aquest text bellíssim un arborament extraordinari. El cap dels apòstols, en començar a dir-se Pedra (Pere,) , ja parlava com arquitecte de l'Església, però declarava que no era ell, sino Jesús, la pedra angular de la fe nova.

Parlant del nom de Jesús, Sant Pau arriba al màxim de la seva força verbal. Sembla talment que l'Apòstol dels gentils s'agenolli quan diu: "Déu l'ha exalçat i li ha donat un nom que és sobre tot altre nom, per tal que al nom de Jesús es flecti tot genoll dels que estan al cel, a la terra i als inferns". (Filip.II, 9,10)

*I la litúrgia ordena que en recitar
pronunciar el sant Nom de Jesús es faci
una inclinació de cap.*